

DUBEN 2021 č.36

SPOJ NÁS V ÚMLUVĚ LÁSKY

INSPIRACE K 18. V MĚSÍCI PRO ŽIVOT ZE SCHÖNSTATTSKÉ SPIRITUALITY

DISTANČNÍ VÝUKA PODLE P. KENTENICHA?

Víc než rok distanční výuky je za námi. Jen málokoho z nás se to netýká. Mnozí rodiče musí být doma na home office, nebo OČR, protože mají malé děti. Prarodiče hlídají vnoučata více než obvykle, protože nefungují družiny ani mimoškolní aktivity, tak vypomáhají, jak mohou. Děti už více než rok koukají *povinně* do počítače a snaží se pochopit, „co ta učitelka po mně furt chce“. A učitelé už víc než rok koukají *povinně* z monitorů počítačů na děti (do této skupiny se řadím i já). Za ten rok už velmi dobře známe pokojíčky, obývací, kuchyně... ze kterých se děti připojují. Známe pyžama dětí, ve kterých se připojují, u některých bych byla schopna poskládat, co snídají a u mnohých jedinců vím velmi přesně, kdy vstávají... I přes to se snažíme klidně vysvětlovat, motivovat, komunikovat, odepisovat, usmívat se, povzbuzovat... Ale „plné kecky“ toho máme už úplně

všichni! Prostě to trvá o moc dýl, než jsme si kdokoli dokázali představit.

Velkým povzbuzením a impulsem na této dlouhé cestě pro mě byla v nedávné době mše svatá v Brně na Petrově při příležitosti oslavy výročí 38 let scházení se schönstattské rodiny právě na Petrově. P. Ladislav přečetl úryvek ze Zakládací listiny, kde P. Kentenich povzbuzuje své sodály: „Podle plánu Boží prozřetelnosti má světová válka svými mocnými impulsy pro vás být neobyčejně podpůrným prostředkem pro dílo vašeho sebeposvěcování.“ P. Ladislav si tento úryvek „aktualizoval“: „Podle plánu Boží prozřetelnosti má PANDEMIE svými mocnými impulsy pro vás být neobyčejně podpůrným prostředkem pro dílo vašeho sebeposvěcování.“

- 1) Dokážu tuto dobu prožívat, nebo jenom přežívat a čekat na konec a „návrat k normálu“?
- 2) Uvědomuji si, že mi Pán dává tuto dobu darem? Uvědomuji si,

že tato doba je pro mě mimořádně důležitým prostředkem pro mé sebeposvěcování?

3) Dokážu být vděčný/á?

Tyto otázky jsem si začala pokládat. Vždyť P. Kentenich dokázal „učit distančně“ už před více než sto lety. Ačkoli neměl zdaleka takové technické vymoženosti, jako máme dnes, dokázal se se svými sodály zkontaktovat až do zákopů a na dálku je povzbuzovat a díky časopisu i vzdělávat. Nebo později, když byl odtrhnut od své rodiny a vyslán do exilu, také dokázal působit „distančně“. A i tato doba měla obrovský význam. Bylo by proto špatné a vlastně nesmyslné tuto dobu pandemie/distanční výuky „škrtnout“. Vždyť i tato doba má jistě pro naše životy obrovský význam!

Před rokem jsem brala distanční výuku jako obrovskou výzvu. Školství – co si budeme povídat, není v úplně nejlepší kondici – se může nadechnout, učitelé mohou dokázat, co v nich je, začneme konečně využívat více technologií... Jak rok plynul, tak jsem byla nucena zmírnit tempo (mám osobní zkušenost s učitelkou, která se z distančky sesypala a pak byla měsíce na neschopence), několikrát jsem měnila strategii výuky. Bylo to pro nás úplně nové a prostě jsme zkoušeli kudy ano a kudy raději ne.

Přemýšlím, jak by asi reagoval P. Kentenich, kdyby musel usednout

každé ráno za počítač, namířit na sebe kameru a vždy v 8:00 spustit: „Dobré ráno, děti.“?

- P. Kentenich by dětem důvěřoval. To je pro distanční výuku asi základ. Domluvila jsem se s dětmi na pravidlech, která budeme dodržovat. A pak už to je o důvěře. „Dnes jsem se nemohl připojit, nešla wifi.“, „Paní učitelko, sekáte se mně, vypnu si kameru.“, nebo dokonce „Paní učitelko, nezlobte se, musím jít uklidit králíka, žere mi sešity.“ Jsem si jistá, že P. Kentenich by měl o moc více trpělivosti, než já. Několikrát se stalo, že jsem se rozčílila doruda, když jsem třeba zjistila, že chlapec, který má z testíků na pády podstatných jmen samé jedničky, je neumí ani vyjmenovat. Jak mám takovému klukovi důvěřovat?! A i přesto bych měla. P. Kentenich by jistě tuto důvěru zkoušel znovu a znovu budovat.
- P. Kentenich by jistě jednoho nevyzdvihoval a druhého neshazoval. Snažím se podporovat v dětech sebehodnocení, potažmo sebevýchovu. Každý z nich by si měl uvědomit to, kde byl před týdnem a srovnat to s tím, kde je teď. Ne srovnat sebe s tím, kde je teď kámoš.
- P. Kentenich by dával dětem prostor svobody, naslouchal by jim. Máme málo času, nestíháme probrat látku, přesto se snažím dát dětem trochu

prostoru, aby mi popovídaly. Potřebuji to. Mám ve třídě dítko, které má velmi pomalé osobní tempo. Než zapne mikrofon, začne mluvit, než dopovídá... tak by člověk stihl vypít kávu, vymyslet, co uvaří k obědu, a sepsat nákup. Snažím se trpělivě naslouchat i tomuto dítěti. Ne vždycky to zvládnou...

- P. Kentenich by vytvořil prostor pro jednotlivce. To se nedaří úplně podle mých představ. Když to opatření dovozovala, brala jsem si jednotlivce do školy, kdy jeden měl prezenční výuku, a ostatní byli připojeni přes počítač. Pak se to ale zakázalo. Snažím se i přes to vidět jednotlivce. Víím, že každý má úplně jiné podmínky pro učení se, pro připojení. Bylo možné sehnat ze školy počítače i internet pro sociálně slabší děti, samostatnou místnost ale nezajistím, a pokud se doma z jedné místnosti učí distančně tři děti – někdo z postele, někdo od stolu, někdo z podlahy, tak s tím už nic nenadělám. Každopádně to ale víím a takové dítě nebudu nutit k tomu, aby měl zapnutou kameru a ukazoval všem spolužákům domácí podmínky. Nemůže toho ale zneužívat.
- P. Kentenich by se nesoustředil jen na holé vzdělávání, ale především na výchovu. Dával by dětem podněty i k jiným aktivitám, ve kterých by se mohly posunovat. Snažím

se také dětem dávat různé podněty – vaření, pečení, sport, pomoc v domácnosti. Jsou to věci, které nehodnotím. Je na každém, jestli se příležitosti chopí nebo ne...

- P. Kentenich by se nerozčiloval kvůli malichernostem. To mi nejde. Řekla bych, že já jsem vyloženě „rozčilovací typ“. Uklidňuji se ale tím, že chyby jsou dovoleny. Nemám problém se omluvit, když zpětně analyzuji svoji chybu, nebo když si uvědomím, že jsem byla moc přísná. I učitelé jsou lidé se spoustou chyb (já především!) a děti to vědí. Vědí, že po mně musejí kontrolovat, co napíšu na tabuli, může tam být chyba, při výpočtech v matematice se mohou minout. Někdy mě děti (třetáci) překvapí nečekanou otázkou např. na chemické složení něčeho. No, nevím. Ale můžeme to společně dohledat. Asi se mi do jisté míry líbí být i před dětmi normálním chybujícím člověkem, který se rád nechá obohatit i od těchto malých tvorečků ;) Nehledě na to, že je tím držím neustále ve střehu, a to je také fajn.
- P. Kentenich by byl vzorem pro své žáky. Budoval by s nimi vztah a podporoval by také vztahy ve třídě mezi dětmi i vztahy v rodině. („Paní učitelko, moje dcera chtěla být vždycky krotitelkou koní, ale co poznala Vás, už chce být jenom učitelkou!“ i tuto větu jsem si vyslechla na jedněch

třídních schůzkách. Potěšilo mě to až do momentu, než jsem se zamyslela, že vlastně stylem své výuky mohu konkurovat i krotitelům koní :D)

- P. Kentenich by budoval i „duchovno“, což je ve státním sektoru trochu obtížnější, ale přeci se k těmto tématům někdy dostaneme. Děti ví, že jsem věřící a třeba na konci doby postní jsem považovala za dobré děti seznámit s tajemstvím Velikonoc. Přeci musí vědět, proč mají prázdniny ;) Když jsem dětem dopovídala Ježíšův příběh až do zmrtvýchvstání, tak se přihlásil hoch, který se zásadně nehlásí a pouze vykřikuje. S radostí jsem ho vyvolala: „Paní učitelko, mě by asi trefil šlak, kdyby byl mrtvej a já ho pak potkal a von byl živej!“

Tyto příležitosti nejsou moc často. Věřím ale, že mohu na děti působit, co se víry týká, i nepřímo. Mám ve třídě obrázek MTA, kdo chce, zeptá se. Věřím, že víra se předává ve skrytosti, v tichu, ne (pouze) tím, že se o ní mluví...

- Na závěr, P. Kentenich by byl i spontánní. Reagoval by na aktuální témata ve skupině. Neztrácel by smysl pro humor. To je věc, která se nám – Bohu díky – daří. Tolikrát se zasmějeme! Pro příklad: Na jednu hodinu jsem si nechala rozpuštěné vlasy, byly to ráno nějak nepodadné... Po začátku hodiny, kdy se

teprve objevovaly ikonky připojících se žáků, slyším jednoho chlapce: „Nech mě, babi! Paní učitelka taky není učesaná!“ Pěkně od plic jsme se zasmáli! No, na další hodinu jsem si teda vlasy už sepnula, přece nebudu (pra)rodičům mařit jejich výchovu! ;)

Mohla bych psát dál a dál, vzpomínat na historky z výuky a přemýšlet, jak by asi reagoval v této těžké době P. Kentenich. Myslím - a vlastně jsem si tím téměř jistá – že by byl otec. Byl by tady pro každého jednotlivce. Každému by pomáhal růst. Nad nikým by „nezlomil hůl“. Také jsem si jistá, že by se za každé dítko modlil a odevzdával ho vědomě do Boží náruče. A poslední věc, rozhodně by neztrácel naději, když by neviděl „světlo na konci tunelu“. Snažil by se hledat Boží cesty i v této temné době. Snažil by se žít svatost všedního dne i v těchto dnech. Nečekal by, „až to skončí“, ale žil by tento dnešní život.

Otče Kentenichu pomáhej mi být tvou spolupracovnící. Pomáhej mi, abych dokázala žít svatost všedního dne i během distanční výuky. Pomáhej nám s vděčností si připomínat minulost, odhodlaně žít přítomnost a s důvěrou se upínat k budoucnosti. Amen.

Marie Adamcová

Vydává Schönstattske hnutí a texty všech čísel tohoto měsíčníku Spoj nás v úmluvě lásky je možné si stáhnout na www.schoenstatt.cz